

Antidogma - Európa csöndes, még mindig csöndes

2012 június 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

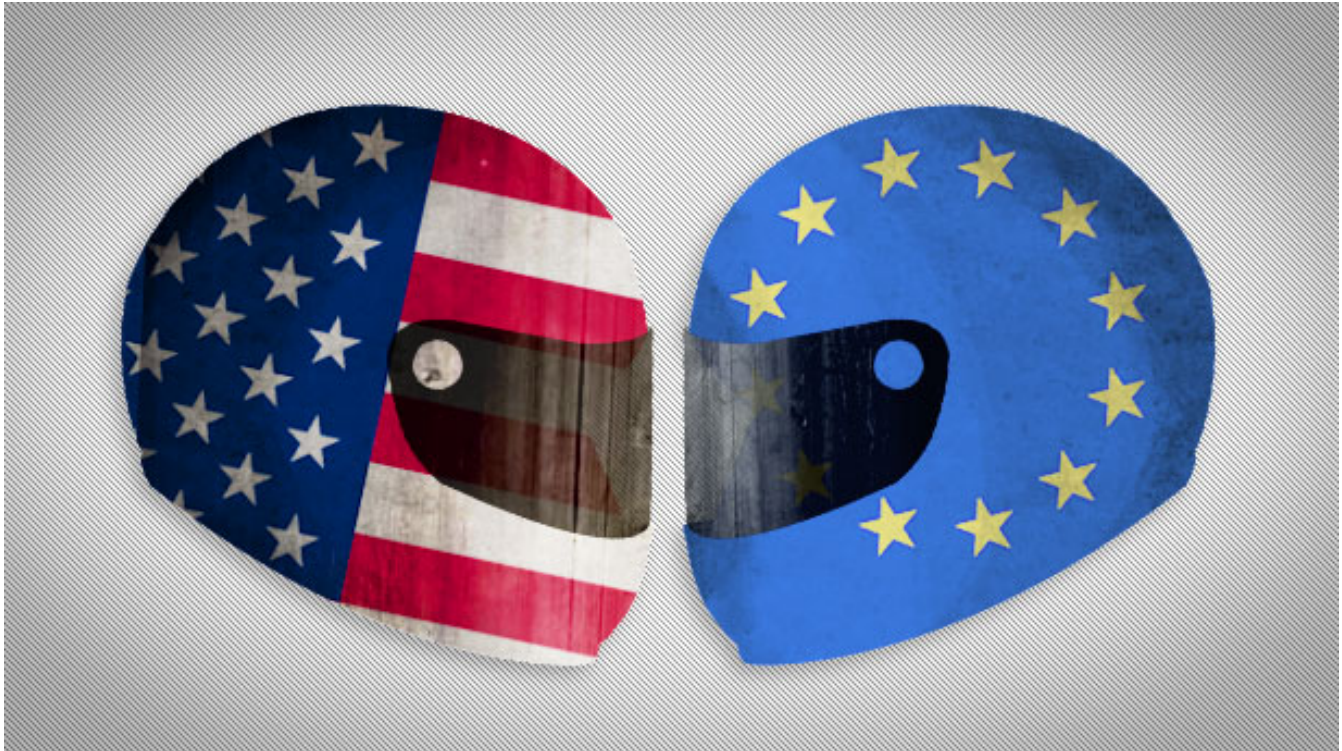
- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az Európai Unió jelenlegi állapotában alig látni optimizmusra okot adó jeleket a kibontakozást illetően. A hazai szuverenista szárnypróbálgatásokon kívül talán csak két – földrajzilag marginális, de mégis jelentős és mutatis mutandis utánzásra méltó – pozitív reakciót említhetünk: az izlandi népi mozgolódást és a görögországi tömegharagot.

Európa többi részén viszont csaknem teljes az apátia. Izlandon, ebben az alig 350 ezres lakosságú szigetországban, amely történelme hajnalán feltalálta az igazi képviseleti demokráciát, a 2008-as válság felelőseit, a spekuláns bankszterbandát bíróság elé állították, ahogyan egyébként az üzelveiket fedező Geir Haarde miniszterelnököt is, miközben itthoni homológ cinkostársa a környező országok példamutató elszámoltatási gyakorlata ellenére (vö. „El Qrő & the Gang”, Magyar Demokrata, 2011. május 17.), úgy ténik, elkerüli Justitia ölőkarjait. Az izlandiak azonban nem elégedtek meg a tüneti kezeléssel, vagyis politikusbőnözőik felelősségre vonásával, hiszen az országuk csödbe juttatásában részt vevő külföldi bankoknak sem hajlandók fizetni, és ráadásul egy új alkotmányt is elfogadtak, amely kifejezetten tiltja a spekulációt és eleve elítéli vagy legalábbis népszavazáshoz köti az ország önállóságának bármiféle korlátozását.

Izland lakói tehát határozott politikai akaratról tettek tanúbizonyságot, bebizonyítva, hogy vissza lehet térni a politikához még a nyugati világban is, ahol pedig már jó ideje a gazdaság elsődlegességét súlykoló dogmát nyögjük – a napjainkban manifesztálódó siralmas eredménnyel. Görögországban, az európai demokrácia bölcsőjének – némileg kétségtelenül elfajzott, mert balkanizálódott – utódállamában a nép ugyancsak elutasítja a bankok, az IMF és az eurokrácia diktatúráját.

Az athéni utca haragja ellenére azonban a görögöknek, az izlandiakkal ellentétben, egészen a legutóbbi napokig el kellett fogadniuk egy közgazdászokból, bankárokból, technokratákból álló „szakértő” kormányt, akárcsak egyébként az olaszoknak, amelynek nem volt semmiféle népi affinitása és még kevésbé demokratikus legitimitása. Ismét megjelent tehát a diktatúra Európában, de ez már nem közfelkiáltás vagy demokratikus választás eredménye, amire több példa is akadt a kontinens legutóbbi történelmében, hanem egy népi felhatalmazás nélküli, választási legitimitás nélküli diktatúra, amely a görög és olasz családok tönkretételére törekszik.

De hol vannak az olyan diktatúraellenes tüntetők, mint akik Franco vagy a görög ezredek ellen mozgolódtak a '60-as, '70-es években?

Spanyolországban a felháborodottak mozgalma persze szimpatikus, de teljesen bizonytalan kimenetelű. A negyvenmilliós ország ma négymillió munkanélkülit és ugyanannyi bevándorlót számlál, egy konzervatív (alias neoliberális) kormánnyal, amely az IMF restriktív politikáját folytatja és társadalomellenes megszorító intézkedéseket fogantatosít. Ugyanakkor a spanyol felháborodottak mozgalma azt illusztrálja, hogy elbűbösöbb minden ifjúsági kontesztáció óhatatlanul is „bulizásba” fullad.

Korszakunk hollywoodi klisékkel megfertőzött fiataljai minden létfontosságú szociális tiltakozást Woodstock-stílusú

happeninggé, utcai karnevállá, féktelen fiestává változtatnak, amely nemhogy a rendszert nem ingatja meg, de még csak álmatlan éjszakákat sem okoz a banksztereknek és neoliberais sameszaiknak. Ez az érzelmet és vágyakat stimuláló infantilis popkultúra valójában megöli a létezés komolyságán és a kockázatok pesszimista és elrelató felmérésén alapuló politikai reflexeket, ahogyan azt a '68. májusi diákvargások elvetélt utóélete eklatánsan bizonyítja. Ami pedig az európai népeket fenyeget? aktuális veszélyeket illeti, ezek felsorolása meglehetősen terjedelmes lenne.

Ha az euró elleni folyamatos spekulációt mint az EU-ban érvényesülő politikai akarat hiányának emblematikus jelenségét vesszük, akkor azt tapasztaljuk, hogy a közös európai pénzzel szembeni valamennyi spekuláció a tengerentúlról, konkrétan a New York-i Wall Streetről és a londoni Cityből ered. Az államok és pénznemek elleni spekuláció, amelyre korábban Ázsiában volt precedens 1997-ben, a közvetett háború egy viszonylag új formája. Szaddám Huszein euróban akarta leszámolni országát kőolaját. Ahmadinezsád ugyanerre készült Irán vonatkozásában, ahogyan a BRIC-országok (Brazília, Kína, Oroszország, India) is.

Az euró jelentette tehát rövid és közép távon a legnagyobb veszélyt az Egyesült Államokra nézve, mert végül detronizálta volna a dollárkirályt. Civil és pacifista hatalomként Európa egyetlen ágyúlövés nélkül kihúzta volna a szőnyeget a hegemon lábába alól, így aztán a földközi-tengeri „lány altesténél” kellett lesújtani az európai szuverenitás eszközére.

A PIGS-csoportot alkotó mediterrán országok (Portugália, Itália, Görögország, Spanyolország) tényleg a legtörekenyebbek, tehát legalkalmasabbak egy esetleges dominóhatás kiváltására és ezáltal az egykori márkavezet legerősebb gazdaságainak szimultán meggyöngítésére.

Németország még képes ellenállni, tekintettel ipari fejlettségére, az Oroszországgal fennálló energetikai együttműködésére és a Kínával lebonyolított nagy volumenű kereskedelmi forgalmára. Németország azért marad erős, mert szorosabb kapcsolatot tart fenn a BRIC-országokkal, és mert suttymomban az eurázsiai kártyára tett anélkül, hogy nyíltan megtagadta volna hivatalos atlantista opcióját.

Kancellárként Schmidt és Schröder személyesen garantálta a Berlin–Moszkva energetikai tengelyt, amelyet a USrael iránt jóval elkötelezettebb Kohl és Merkel sem rúghatott fel az országokra nézve katasztrofális következmények kockázata nélkül. Másrészt az euró zóna leggyöngébb láncszeme, Görögország kapcsán nem árt emlékeztetni arra sem, hogy a gondviselő állam demagóg és a szokásosnál is pazarlóbb gyakorlatát folytató görög politikai személyzet felelőtlenségén és a 2004-es olimpiai játékok drasztikusan túlméretezett költségvetésén túl annak az abszurd ténynek is jelentős szerepe volt a jelenlegi csúszhelyzet kialakulásában, hogy Görögország a

világ negyedik legnagyobb fegyvervásárlója – nyilván a NATO és amerikai vezérűje ösztökélésére.

A kör tehát ismét bezárult: ami jó Amerikának, az rossz Európának. Törvényszer?en.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló